

СЛУЧКА СЪ БАЙО ЗАЙО СРЪДНОГОРСКИ.

Веднажъ кума Лиса зела катранъ и зифтъ, смѣсила ги и отъ добитото гжсто тесто направила едно човѣче, прилично на плашилата, които поставятъ въ градинитѣ, за да отпжждатъ врабкитѣ. Само че това човѣче било съвсѣмъ черно и много лѣпкаво. Загрижила се слѣдъ това кума Лиса, какво име да тури на своето произведение, ала не могла да измисли по-хубаво отъ това: Г-нъ Катранчо. Тя поставила човѣчето край пжтя и

се прѣстрашилъ, байо Зайо. Сериозенъ и и замисленъ, слѣдвалъ той пжтя си съ своето „под-скокъ, под-скокъ, под-скокъ. Като съгледалъ г. Катранчо, той се спрѣлъ и стжнисалъ назадъ отъ уплаха. Понеже г. Катранчо не се помръдвалъ, байо

Зайо се прѣстрашилъ, приближилъ се до него и го заговорилъ:

— Добъръ день! рекълъ той; чудесно врѣме имаме тая сутрина, нали! — Господинъ Катранчо нищо не отговорилъ.

— Какъ сте, добръ ли сте? — под-

зелъ пакъ заекътъ.

Кума Лиса почнала да подмигва съ едно око, и се таела въ храститѣ. А г-нъ Катранчо продължавалъ да мълчи.

— Какво има, та се не обадите? — рекълъ заекътъ. — Да не сте глухъ? Защото знаете, ако сте глухъ, азъ мога да викамъ и по-силно.

Господинъ Катранчо си оставалъ нѣмъ,

а кума Лиса все се таела.

— Вие сте единъ нѣмтугеръ, да! — рекълъ байо Зайо, — и азъ ще се поста-рая да ви изцѣря. . .

Кума лиса се усмихнала малко, а г. Катранчо пакъ не казалъ нищо.

— Азъ ще ви науча, какъ се отговаря, рекълъ заекътъ. Ако си не снемете шапката и не ми кажете: „Добъръ

д-нь, какъ сте?“ — ще ви строша муцуната.

Го подинъ Катранчо мълчалъ, байо Зайо го заядалъ още много пжти, безъ да добие отговоръ, докато най-послѣ излѣзълъ изъ търпѣние, понадигналъ се, извилъ ржка назадъ, замахналъ силно, и — чать! — сложилъ

му една хубава плѣсница по страната.

Ала ржката му се залѣпила за катрана, и той не можалъ да си я отмахне.

Господинъ Катранчо продължавалъ да мълчи, и кума Лиса все се таела, заврѣна подъ храститѣ.

— Ако не ме пуснете, ще продължа!... — рекълъ зайо Байо; и наисина му свѣт-

налъ още единъ шамаръ съ другатата ржка, която сжщо останала залѣпена.

— Пуснете ме, или ще ви ритна хубавичко, рекълъ заекътъ.

Господинъ Катранчо пакъ не обѣлвалъ зжбъ, и

байо Зайо едно по друго залѣпилъ и двата си крака за него. Кума лиса се още се криела.

